

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. София, 08.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светомир Бабаков

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10995** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на Г. Д. К., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] /действащ чрез пълномощника си, адв. С. В. от АК Р./ срещу Решение №ПИ-347/29.08.2019г. на зам. директор на ТД на НАП [населено място] /оправомощен със Заповед № ЗЦУ-579/17.04.2019г. на изп.директор на НАП да изпълнява при отсъствие на титуляра функциите на директор на ТД на НАП С./, в частта, в която е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0060061/16.07.2019 г. на Н. В. К. главен публичен изпълнител на НАП С..

В жалбата се твърди, че решението е немотивирано, необосновано и незаконосъобразно. Жалбоподателят счита, че постановлението е незаконосъобразно, с цел давността да бъде прекъсната, тъй като постановление от този вид вече е било издавано през 2012 г., както и че посочения изпълнителен способ е изчерпан. Навеждат се доводи, че жалбоподателя не е получавал документи по изпълнителното дело, както и че в оспорения административен акт не е обоснован извод, че събирането на публичните задължения е невъзможно или значително затруднено. Твърди се, че липсва произнасяне по въпроса за прекратяване на образуваното изпълнително производство, с оглед направеното възражение за изтекла погасителна давност, както и че оспорения административен акт е постановен при нарушена персонална компетентност на органа. Моли оспореното решение да бъде отменено като незаконосъобразно. Прави искане за присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание, жалбата се поддържа от адв. В..

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С., чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, намери следното:

Жалбата е в срок, подадена от адресат на акта, поради което е допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ.

От фактическа страна се установява следното:

В ТД на НАП [населено място], срещу жалбоподателя Г. Д. К. е образувано изпълнително дело № 2133/2009 г. за събиране на установени и изискуеми публични задължения.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки по ДОПК с № С190022-022-0060061/16.07.2019 г. на Н. В. К. главен публичен изпълнител на НАП С. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма] и ТБ [фирма] за сумата от 9115,09 лв., в това число главница и лихва към 16.07.2019 г.

На 18.07.2019 г., жалбоподателят подал молба с вх. № 1510-00-744/18.07.2019 г., с която на основание чл. 171 ал.1 от ДОПК във вр. с чл. 168 т.3 и чл. 173 ал.1 от ДОПК е поискано отписване като погасени по давност на визирани в молбата задължения.

С жалба от 20.08.2019 г., жалбоподателят подал жалба, с която поискал по административен ред отмяна на наложените с ПНОМ № С190022-022-0060061/16.07.2019 г. обезпечителни мерки. Било направено и възражение за изтекла погасителна давност.

С оспореното Решение № ПИ-347/29.08.2019 г. на зам. директор на ТД на НАП [населено място]/оправомощен със Заповед № ЗЦУ-579/17.04.2019 г. на изп. директор на НАП/, жалбата, в частта срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки по ДОПК с № С190022-022-0060061/16.07.2019 г. на Н. В. К. главен публичен изпълнител на НАП С. е оставена без уважение като неоснователна. Жалбата в частта, в която било направено възражение за изтекла погасителна давност била оставена без разглеждане като недопустима.

Не е спорно, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки по ДОПК с № С190022-022-0060061/16.07.2019 г. на Н. В. К. главен публичен изпълнител на НАП София г на осн. чл.202, ал.1 ДОПК във вр. с чл. 195, ал.1 т.1-3 от ДОПК е наложена обезпечителна мярка - запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, находящи се в ТБ [фирма], ТБ [фирма] и ТБ [фирма] за сумата от 9115,09 лв., в това число главница и лихва към 16.07.2019 г. Изпратени са запорни съобщения до ТБ [фирма], ТБ [фирма] ТБ [фирма] и съобщение до ЦРОЗ е запорно съобщение № С180001-119-0010146/09.07.2018 г. Публичните задължения, за които е наложена обезпечителната мярка са предмет на изп.дело № 22090002133/2009 г. Задълженията са в размер на 9155,09 лв. в т.ч. главница 6789,58 лв. и лихва 2325,51 лв., установени по основание и размер съгласно подадени от

лицето и изчислени от него задължения за данъци и осигурителни вноски изискуеми поподад Представена е от ответната страна и Справка за задълженията на лицето, актуална към 18.12.2019 г./л.216-228 по делото/ в която подробно са описани подадените от лицето данъчни дкларации, удостоверяващи процесните задължения.

Няма спор, че посочените публични задължения не са погасени.

В оспореното решение – ответникът се е позовал на разпоредбата на чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК, съгласно която принудително изпълнение се предприема въз основа на декларация, подадена от задълженото лице, с изчислени от него задължения за данъци и осигурителни вноски, поради което е приел, че са налице годни изпълнителни основания за налагане на обезпечителната мярка. Отчел е обстоятелството, че след издаване на ПНОМ публичното вземане не е платено, както и че не са предприети действия от длъжника за погасяване на задълженията, като е направен извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане. Счел е направените доводи от жалбоподателя за неоснователни. Констатирал е, че ПНОМ съдържа необходимите реквизити съгласно чл.196, ал.1 т-1-9. Не е споделено съображението за изтекла давност, тъй като според административния орган, по направеното волеизявление за изтекла давност е компетентен да се произнесе първо публичния изпълнител и едва тогава неговото действие може да оспори по административен ред по реда на чл. 267 ал.2 от ДОПК. Ето защо е обобщено, че не може да се приеме, че вземанията са погасени по давност в производството по чл.197 от ДОПК.

По делото са представени и разпореждане с изх. № С 190022-137-0011144/13.12.2019 г. и разпореждане с изх. № С 190022-137-0007840/27.08.2019 г., с които публичния изпълнител е отказал на основание чл. 226 ал.1 от ДОПК да прекрати поради изтекла давност, посочените в табличен вид, публични задължения на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган. Възраженията за нарушена персонална компетентност съдът приема за неоснователни, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 197 ал.1 от ДОПК, постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с решение. В случая, оспореното решение е постановено от зам. директор на ТД на НАП С. ДОПК, но същия е бил оправомощен със Заповед № ЗЦУ-579/17.04.2019г. на изп.директор на НАП да изпълнява при отсъствие на титуляра функциите на директор на ТД на НАП С.. Представена е по делото оправомощителната заповед/л.19/.

При издаването не са допуснати нарушения на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила. В нормата на чл.197, ал.3 от ДОПК са определени условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. При систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност-наличието на компетентност, изискването за писмена форма, спазване на процесуалните правила при издаването им, съответствието им с приложимите материално-правни разпоредби и съобразяване с целта на закона.

Обжалваното пред административния орган Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, е издадено от компетентен орган-публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, определена съгласно чл.8, ал.1, т.2 от ДОПК и в рамките на правомощията му. Същото е издадено и в предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити.

Производството по налагане на обезпечителни мерки е започнало въз основа на установено и изискуемо публично вземане по горесцитираното изпълнително дело и в посочения размер.

С цел обезпечаването на публичното вземане, публичният изпълнител е наложил оспорваната в настоящето производство обезпечителна мярка. Правилно решаващият орган е потвърдил обжалваното пред него ПНОМ. Съобразил е, че в случая са налице предвидените в ДОПК основания за налагане на обезпечителни мерки. В случая не е спорен размера на задължението, като липсват и данни за погасяване на задълженията на жалбоподателя, а и не се твърди противното. Тези обстоятелства обосновават извода за затруднено събиране на дължимите суми без предприетите действия по обезпечаването.

На следващо място, не са налице и основанията на чл.197, ал.3 ДОПК за отмяна на така определената обезпечителна мярка от съда. По делото не са ангажирани доказателства от страна на жалбоподателя, в случая длъжника, че същият може да представи обезпечение на дълга си в безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. От друга страна, наложените обезпечителни мерки са съобразени с установеното и изискуемо вземане, дължимо от длъжника. Съгласно чл.195, ал.1 ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от предвидените в чл.198, ал.1 от същия кодекс обезпечителни мерки. В тази връзка следва се отбележи, че разпоредбата на чл.195, ал.1 ДОПК касае публичните вземания на държавата към жалбоподателя, т.е вземането е ликвидно и изискуемо, и в тази връзка не намира опора в закона твърдението на жалбоподателя, че обезпечението следва да се отмени, тъй като вземането следва да се отпише като погасено по давност. Съдът намира за правилни доводите на решаващия орган, че съдържащото се в жалбата възражение за давност не следва да бъде разгледано в производството по реда на чл.197 ДОПК, доколкото такова е било направено до публичния изпълнител, който се е произнесъл с разпореждане. Това разпореждане по своята същност представлява административен акт, който подлежи на самостоятелен административен и съдебен контрол по реда на чл.266 и чл.268 ДОПК. В тази връзка настоящата инстанция намира за правилни доводите на решаващият орган, че в случая не може да се приеме, че вземанията са погасени по давност в производството по чл.197 от ДОПК, без преди това да е поискано от публичния изпълнител да се отпишат по реда на чл.173 от ДОПК. По силата на чл.255, ал.1 ДОПК, производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител. Ако жалбоподателя е искал прекратяване на изпълнителното производство за посоченото вземане поради изтекла погасителна давност, то е следвало да наведе това свое възражение директно пред публичния изпълнител, който по силата на чл.255 ДОПК има властта, с разпореждане да прекрати производството, ако приеме, че възражението е основателно или пък да откаже да приложи института на давността, който акт на публичния изпълнител подлежи на самостоятелно оспорване.

Изтичането на погасителната давност за публично вземане не води само по себе си до незаконосъобразност на издаденото постановление за налагане на обезпечителни мерки, респективно до неговата отмяна, а би могло да бъде основание за прекратяване на изпълнителното производство за посоченото вземане. Давността обаче не се прилага служебно, а по възражение на заинтересованата страна пред компетентния орган. Следователно само въз основа въведените в жалбата основания за изтекла погасителна давност на задълженията на жалбоподателя не могат да обосноват отмяна на оспореното решение, респ. потвърденото с него ПНОМ.

Действително, установява се, че по изпълнителното дело е била налагана с постановление на публичен изпълнител Изх № 5900-940-1/27.12.2012 обезпечителна мярка заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки и депозити, но тази обезпечителна мярка е била наложена за различни публични вземания в размер на 1 506,99 лв. Впоследствие по изпълнителното дело са били присъединени на основание чл. 217 ал.2 от ДОПК и други публични задължения на жалбоподателя, като общия размер на публичното вземане е нарастнал на сумата от 9115,09 лв., чието обезпечаване именно е сторено с оспореното в настоящото производство ПНОМ. В този смисъл, налице е била обезпечителна нужда и съдът не приема за основателно и възражението, че е нарушен основен принцип на изпълнителното производство, като повторно е наложена една и съща обезпечителна мярка.

С оглед на изложеното, жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход от спора, на ответника следва да се присъдят разноски - юрисконсултско възнаграждение, поискани в съдебно заседание, в размер на 500,00 лв., определен съгласно разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.197, ал.2ДОПК, Административен съд - София град, III отделение, 74 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. К., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] срещу Решение №ПИ-347/29.08.2019г. на зам. директор на ТД на НАП [населено място] /оправомощен със Заповед № ЗЦУ-579/17.04.2019г. на изп.директор на НАП да изпълнява при отсъствие на титуляра функциите на директор на ТД на НАП С./, в частта, в която е оставена без уважение жалбата му срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С190022-022-0060061/16.07.2019 г. на Н. В. К. главен публичен изпълнител на НАП С..

ОСЪЖДА Г. Д. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 500 лв.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: